

PAPER_DE_VIDRE_

Número 61, 22/05/12

Passat l'hivern

Carles Miró | <http://carlesmiro.net/> (<http://carlesmiro.net/>)

*-¿I què els penses enviar a la revista Paper de Vidre?
-Ah, ni idea, no se m'acut res -vaig dir-. Sala de vetlla 8. És aquesta.*

(Anònim).

Sabia que el fill havia estat molt malalt. L'havia vist més prim que mai, després de l'operació i el tractament. En deien «tractament» perquè així semblava que no era tan greu. A casa hi havia hagut tractaments i operacions diversos, no calia dir que sempre amb bon resultat. L'havia vist que recuperava pes, i més animat. Després, però d'això potser no se'n recordava tant, li van explicar que l'havien de tornar a operar i que ja el veuria quan estigués una mica refet. Van procurar no fer-la patir, l'hi van explicar de manera que no pensés que era una última oportunitat sinó un pas més en la recuperació. Era fàcil no dir-li les coses. No havia escoltat mai gaire a ningú, i ara que amb prou feines hi sentia, com que volia dissimular-ho, s'inventava gran part del que no entenia. N'hi havia prou de donar-li unes quantes pistes i ella anava completant la història segons la seva imaginació i les seves preferències.

Des del dia que, incapaç de caminar sola, l'havien posat en aquella residència amb sol i vista al mar a poc a poc havia anat perdent; no valia la pena amoïnar-la amb el fill. Però cada any, amb el bon temps, es refeia una mica, i després tornava a anar cap avall. Sense la cuina, el telèfon i el porter automàtic a les mans, li faltaven les eines amb què havia donat forma a la família durant les últimes dècades. Tampoc tenia a mà cap de les dues filles, la que se'n va anar a viure a Sants i la que es va quedar a casa, ni el fill, que quan es va casar se'n va anar a viure a dos carrers, i després va haver de trobar aquell coi de feina fora de Barcelona, una millora per tots, fot-li, però des d'aleshores cada cop l'havia vist menys.

Que visqués a fora també era una bona excusa perquè no l'anés a veure quan va posar-se malalt. El fill, abans d'anar fent viatges, s'havia de recuperar. Com que ell no era gaire de parlar per telèfon, no va trobar a faltar les seves trucades. Per telèfon no s'havien entès mai: amb ella era impossible, no callava, i el fill més d'una vegada l'havia hagut de penjar, que era l'única manera d'estroncar-li el doll d'informacions inútils i de preguntes impertinents. A la residència s'havia anat desentenent de les coses. No rebia trucades ni en feia. Ni tan sols criticava els altres vells, la major part del temps feia veure que no hi eren. Es va adaptar de seguida perquè de seguida es va aïllar. Va ser com anar apagant interruptors d'un quadre elèctric.

Quan tenia alguna visita, li parlava del seu fill. No recordava quant temps feia que no l'havia vist, no estava per comptar aniversaris ara que cada cop s'acostava més als cent. I quan arribava alguna festa assenyalada, tot i que es recordava sempre de preguntar per ell, la feien passar amb quatre explicacions poc clares que a ella li calia completar: encara està molt dèbil, a casa seva ja ho saps, mama, que hi ha moltes escales, ara quan li posin l'ascensor. Aquest sant Esteve els va sorprendre recordant l'última operació del fill, però la família no va tenir ocasió d'alarmar-se gaire: si en parlava era només per deixar clar que havia sigut un èxit. A casa totes les operacions havien sigut sempre un èxit. Des de la vegada que el doctor Garriga

va haver d'extirpar un quist a la seva filla petita, pobra, que només tenia quinze anys. No s'havia de deixar passar mai cap oportunitat de donar-se importància.

Es va morir amb noranta-nou anys, tres dies abans del començament de la primavera i de celebrar el centenari, que li havien començat a preparar amb poca convicció. Ja es veia que s'apagava. La van enterrar a Collserola, en un dels nínxols de la família, al costat del fill, que feia sis anys i mig que hi era. Fins llavors, descansant.